

**TORAH TAVLIN
IS ALWAYS AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES
STORIES ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAH-TAVLIN.ORG
OR SEND US AN EMAIL
TO: [SUBSCRIBE@
TORAH-TAVLIN.ORG](mailto:SUBSCRIBE@TORAH-TAVLIN.ORG)**

שבת קודש פרשת לך לך - י"ג מרחשון תשפ"ז
Shabbos Parshas Lech Lecha - October 24, 2026
טיב התבלין עדותיך אתבונן

מאת הנה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק

ידיה בימי אמרפל מלך שנער אריוך מלך אלסר בדדלעמר מלך
עילם ותדעל מלך גרים. עשו מלחמה את ברע מלך סדם ואת
ברשע מלך עמרה ... (יד-א.ב) - אין עוד מלבדו

דוע ומפורסם המעשה עם "נחום איש גוֹם זו" (תענית כא, א) שהלך להביא וידרוך של אבנים טובות ומרגליות לבי קיסר. ובדרך לן במלון, ובליילה כשהוא ישן, נשלו ממנו האבנים הטובות ומרגליות, ומלאו הארגו שלו עם עפר. וכאשר קם משנתו, ראה נחום שמלאו בעפר ואמר: "גם זו לטובה". והביאו להמלך, ובעו להרדגו, אתא אליהו ואדמי ליה כאחד משרי המלך, ואמר שאפשר שזהו העפר ששל אברהם אבינו, וכשזורק נהפך להיות חיצים, וכך היה והמלך כבש מדינה עם עפר זה. ועיין מה שפירש רש"י (שם) שעפר של אברהם אבינו היה – כשנשלח עם המלכים. ויש לבאר, הדנה מרדכי הוצרך הקב"ה לעשות גם גדול כזה עם אברהם אבינו שינצח את המלכים. מרדכי הקב"ה יכול לעזור אברהם אבינו לנצח המלחמה באופן דרך הטבע? והדבר צ"ב.

ונראה לומר, דהנה מלחמה הראשונה בתורה הקדושה הוא מלחמה זו שלחמו המלכים. וכן מבואר בדברי המדרש תנחומא (סימן ז') שהוא היתה המלחמה הראשונה שנעשה בהעולם וז"ל: "ויהי בימי אמרפל וגו' אלו ארבעה ממלכים אמרפל וחבריו. שעדיין לא השמעתה בעולם באו אלו ופתחו בחרב ועשו מלחמה". ע"כ. ובכל מלחמה, כשמנצח את המלחמה יש נסיון גדול לומר: "כוחו ועוצם יד עשה לי את החיל הזה", שהרי יש לו הכח והתחזקות כדי נצחו את המלחמה. וכן המלכים הם התחילו לעשות מלחמות בעולם, שעד שהם התחילו לא היה מלחמות, וע"כ הם הביאו נסיון זה להעולם.

והקב"ה רצה להורות מה שכתוב (קהלת ט, יא): "שבתי וראה תחת השמש כי לא לקלים המרוץ ולא לגבורים המלחמה וגם לא לחכמים לחם וגם לא לגבנים עשר וגם לא לידיעים חן כי עת ופגע יקרה את כלם". הרי נצנצ המלחמה אינו תלוי במי הוא הגיבור, אלא תלוי ברצונו של הש"ת, "כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל", וע"כ אברהם אבינו הרגם ע"י עפר, שאין שום צד בעולם לומר שיש איזה כח לאברהם אבינו, ופשוט שזהו נס נגלה ונעשה כל כולו אורק ע"י הש"ת בעצמו, ולא ע"י שום דרך הטבע, וזהו מורה על דרך יסוד שאין עוד מלבדו.

וידוע מה דאיתא בספרים הקדושים, שכל דבר הפעם הראשון שנזכר בתורה נשמש הוא שורש הענין, וכאן נאמר ענין המלחמה, וע"כ מלמדנו התורה אמונה זה, להלחמין באין עוד מלבדו. וזה לימדנו נפלא, שהתורה הקדושה בא ללמדנו להלחמין באמונה ש"אין עוד מלבדו", וכל הצלחתינו הוא אך ורק מאת הש"ת, והרג שנראה שיש כח ללדך את הטבע, והצלחתינו הוא מכח השתדלות שנעשה, וזה דוגם אחיות עינים, אבל אין זה האמת. וזהו נסיון גדול בכל בעיני השתדלות, בין בעיני פרנסה, בין בעיני רפואה, ובין בעיני שידוכים, צריכין להמאמין "כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל", ואין עוד מלבדו!

מאת התנאי רבי מנחם מענדל הכהן רובינאביץ שליט"א, רבי שני החסידים ויהושע עזריאל

כ' שמע' ה' אל עניך ... (טו-יא) - תכלית הצרה, אמונה ותפילה

בתרגום אונקלוס יתרגם תיבת 'עניך' - 'צלותיך' והיינו 'תפילתך', ובממשל ראשון אין פירושו מובן, שכן כפי שכל בר יב רב מבין ש'עניו' ותפילה' הם שני ענינים נפרדים, עניו יכולה לשמש כסיבה לתפילה, אבל אינה עצם התפילה. אולם יש לומר, שתכלית רצונו יתברך בהביאו צרה על האדם הוא שיעורר אמונתו ותוקותו בהשג'ת יתפילה לפניו, וכיון שתכלית העניו היא התפילה שפיר נכלל לומר שהעניו הוא מקרא בלתי נפרד מן התפילה. ולפרש שתיבת 'עניך' קאי על תפילה ויום גופו של מקרא מעיד על כך באמרו: 'כ' שמע' ה' אל עניך' ולכאורה יפלא מה ענין שמיעה אצל עניו? והוי לי למימר 'כ' ראה' ה' את עניך', אם לא שביקש הכתוב להודיענו שאין העניו כי אם לתועלת הדבר התלוי בשמיעה, והיא התפילה.

ובזה יתיישב קושיא ידועה על הפוסקים הסוברים שמצוה על האדם להתפלל בעת צרה (ראה דברי **הרמב"ן** בהשגותיו על **הרמב"ם** בספר המצוות, וראה **באר היטב** או"ח סימן קו ס"ק א), שהרי הדבר נראה כמי שאינו מקבל עליי גזירת הבורא ב"ה וכמי שאינו מאמץ שגזירותיו הן לטובת האדם, ולמה עוד ייחשב הדבר למצוה? אולם לדברינו הדברים מובנים, שכן אין הקב"ה חפץ שיהיה האדם שריר בצרה, ותכלית הצרה אינה כי אם שיבוא האדם ליריד תפילה, ועידך בכך שהכל תלוי בגזירת המלך העליון, אם כן שוב אין התפילה נחשבת כרצון מנוגד לרצון השמי"ת לחיפץ הרצון העליון הוא שהצרה תתבטל, ומתאוה הוא לאותה תפילה שבאמצעותה יושלם רצונו ואפשר שהתרגום פירש את פירושו דוקא בענינה של הגר המצרית כדי לגלות לנו שענין זה אינו דוקא כצדיקים, שעל תפילתם כבר אחז"ל (יבמות סד.) 'הקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים', אלא גם באנשים פחותים שאינם מוגדרים כצדיקים, גם אצלם שייך ענין זה, אמת הדבר שתאוותו של הקב"ה לשונות הצדיקים היא חזקה ביותר וכנזכר במאמר הנ"ל, אבל גם על יתר הברואים חס בוראינו וחפץ להחזיר בהם את האמונה שהוא זה הגורם והכל תלוי ברצונו, ולכן מסבב שיבואו ליריד מצוקה ויתפללו לפניו וכשושועו בפקודתו יוכוחו שתפילתו עשתה רושם ורק מפני שנתרצה הבורא יצאו מצרה לרווחה.

ואל לך לתמוה שראים לפעמים איך אנשים שרזיים בצרה תקופות ממשכות, וגם אחד שהפצירו בתפילה עדיין ישועתם מתבזבזת מלבוא ואינם זוכים במהרה לאורה, אמנם צריכים אנו לדעת שהקב"ה הוא ברוך כליות ולב, והוא הודיע אם תפילתו של אדם הוא מתוך אמונה כנה ובהירה או לא, כי לפעמים גם אם האדם מתפלל אין זה מתוך הכרה שלימה שהכל תלוי בגזירת הבורא, ואין תקוותו שלימה בהקב"ה, ותפילתו הוא כאחד האומד "אם לא יועיל לא יזיק..." ובתפילה כעין זה לא השיג הקב"ה את תכלית רצונו, כי יורע אלקים שגם אחד שיכח לישועתו יטיל ספק בהכרח תפילתו, ויטעה לחשוב שמא היתה ישועתו באה בלא הז' ועל כן משהיה מן השמים את האש, כדי שישנה כל יתר התנהגויותיו, וכשישכח שראין ממשות בכל אלו, ויבין שרק השי"ת הוא זה שביכולתו להושיע, אז בהכרח תהיה נקודת האמונה הטמונה בנבכי נפשו וישים תקוותו רק בהשי"ת ותהיה תפילתו מעומק הלב, ואז אכן יזכה לישועה.

**A SERIES IN HALACHA
LIVING A “TORAH” DAY**

מאת הנאמן מ"ר הרב ברוך הירשפלד שלימ"א,
ראש כולל עמרת חיים ברוך, קליבלנד חיימס

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (79)

Laws of Damages. Damaging During Sleep. If a person goes to sleep while leaving another person's item within arm's reach, and then knocks it over and breaks it while sleeping, he is fully obligated to pay for the damage. However, if he went to sleep first, and the owner subsequently placed the item near him, the sleeping person is exempt from paying, as the owner is at fault for creating the hazard (1). The same logic would apply if a person is a guest and the host places a nightlight or a vase right next to the bed knowing full well that a sleeping guest might inadvertently knock it over - the guest would then be exempt from damages.

Falling Asleep While Driving. Every driver is obligated to ensure that he or she remain fully fresh and alert behind the wheel at all times. This is a matter of *pikuach nefesh*. If a driver falls asleep and causes property damage, he is obligated to pay for the loss. If people were injured, he is obligated to pay for the damages (*nezek*). Regarding medical fees (*ripui*), it appears he is obligated to pay according to the parameters established by the

בין הריחיים – תבלין מדרג היומי – בכורות לג.

"ענינה לכתבי הקדש" - The braisa says: one may not skin a בכור from the feet. ר' חסדא says the author of this braisa is ב"ש. Rashi explains, we are discussing a בכור בעל מום, the reason it may not be skinned in this manner, is in that one will be mindful not to cut into the עור so as not to ruin it, and will rather cut into the בשר. This is a ביאן to the בכור. R' Chisda says this must be ב"ש שיטת because they are the ones who hold in our sugya that the קדושה remains after שחיטה even on a בע"מ. The אחרונים ask: Everyone holds, even ב"ה, that even if the same level of קדושה doesn't remain after שחיטה, one still may not be מבזה it, as we see the Mishnah says it's meat may not be sold באטלי or במשקל like ordinary meat. So how does ר' חסדא know this is ב"ש and not ב"ה? The [ד"ה אין מרגילין] ראשית במורים explains: the reason a בע"מ may not be sold in the marketplace (אטלי) is although it's קדושה has left, there still remains a remnant (רשום) of the קדושה, similar to worn out קודש that is no longer usable but still must be treated respectfully and require גייה. Selling the meat in the marketplace is doing a direct ביאן קודש to the בשר, which is אסור. Skinning it from the feet is not a direct ביאן, on the contrary, it is like כתיב קודש גייה. By cutting into the meat to avoid ruining the skin, the meat remains attached to the skin and is now (בטל) considered part of it. This skinning would be מותר according to ב"ה who hold there is only a רשום of קדושה. But ב"ש hold, "בקדושתו קאי" not just a remnant (like כתיב קודש), so that is why only according to them is this type of skinning אסור.

גמיה, משנ"ב says, תלמיד חכם a קבר of כל חרס and buried in the חרס that is worn out must be placed in a קבר [א"ח קנ"ד] שורע The. דרך שריפה is still since באין from כתבי קודש to spare the שריפה of one's intentions is אסור and it is ספרים required for השחרה this is אסור. As the רמב"ם says, anyone who is מאבד כתבי קודש, transgresses the לאו of - "לא תעשון כן לה' אלוהיכם".

The [שׁוֹרֵף חֹרֵף ס' י'] **שבות יעקב** was asked: A certain city had many כתבי קודש that were always found by the people after Pesach cleaning. These worn out ספרים וכדומה were stored in the attic of the *Shul*. After a while the attic became full and considering it was also a fire hazard, they stored the כתבי קודש in barrels and kept it in the הקברות בית. May the city start burning the extra כתבי קודש to prevent באיון? He brings the תשובות באר שבע that according to all, it is אסור to burn כתבי קודש or be נאבד them בידיים. He says that the excuse of burning to save from באיון, is not a טענה at all and if they knew how חמור the דין of גנייה is, they would not do it. מיקל כל אחד is, as it says: "כל: כחמך - שכר גדול מאוד". One who is א"מ to bury them, they may be שורף them, they may be א"מ to bury them, they may be שורף them but שורף them על it a few at a time and also בעצמה. However, the above addresses addresses the case of skinning is not השחתה just a ביטול of the קדושה, which is why it is מותר, the באר שבע is talking about שריפה which is a השחתה בידיים. ע"ש. **הוא היה אומר**

(1) חושן משפט תכאד (2) שם אב (3) תשא (4)

הוא היה אומר

(1) חושן משפט תכא:ד (2) שם א:ב (3) ח:שא (4)
רמב"ם הל' חובל ה:יא (5) רמ"א חו"מ שעח:ט

R' Aryeh Leib Tzintz ז"ל (Melo Haomer) writes as follows:

“שכך הרבה מאד” - Avraham did not *daven* for offspring earlier in his life because he understood that children are governed by *mazal* rather than standard merits (*zechusim*). Seeing in the stars that his astrological fate was to remain childless, he refrained from asking. Only after *Hashem* assured him of his extraordinary reward did Avraham recognize that his abundance of *zechusim* could break through the constraints of *mazal* - prompting him to finally ask for a child.”

A Wise Man would say: “It is easier to move mountains by faith than hills by your hands.”

**Printed By: Quality Printing
Graphic Copy & Printing
(845)352-8533**

Daven & Learn IN ORDER
to connect with Hashem!
-each with its own form of connection.

(לשון הב"ח סי' מ"ז)

...ונראה דכונתו ית' מעולם היתה
נזהיה עוסקים בתורה כדי שתתעצם נשמותינו
עצמות ורוחניות וקדושת מקור מוצא התורה..."

Mazel Tov to Rabbi & Rebbetzin Yitzchok Hoffman on the birth of their daughter Kayla נ"י, and to the Zaidas and Bubbbas on both sides. יה"ד שיזון לגדלה לבן תורה, לחופה, ולמעשים טובים אכ"י

מעשה אבות סימן לבנים

אם מחוץ ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך ולא תאמר אני העשיתי את אברהם ... (ד-כג)

Years ago, a man named Yankel worked in a small cubicle located in New York’s bustling diamond district on 47th Street. Yankel was a devoted follower and *chasid* of the **Klausenberger Rebbe, R’ Yekusiel Yehuda Halberstam זט”ל**. The *Rebbe* frequently taught him a profound lesson about livelihood, explaining that sustenance comes directly from *Hashem*. Because nobody can predict where their blessings will originate or how much they will receive, the *Rebbe* stressed that a person must meticulously value every single penny and treat each coin with utmost responsibility.

Yankel’s daily routine involved traveling from store to store, connecting with different vendors and merchants to hawk his wares. It was a cash business that required immense care, constant travel to different cities, and strict attention to detail. As part of his diamond business, Yankel frequently traveled out of town to conduct transactions. One of his regular stops was in Detroit, where he frequently did business with a wealthy Armenian merchant named Harry. Known to all as “Harry the Armenian *Goy*,” he was a straightforward man who bought large quantities of diamonds from various dealers on 47th Street, including Yankel. Their professional relationship was built on honesty and efficiency: Yankel would visit Harry’s office, showcase his selection, and Harry would immediately select what he wanted, paying for the goods in cash right on the spot.

During one particular visit to Detroit, Yankel brought a very large selection of diamonds to Harry’s office. After looking through the goods, Harry chose a large amount of stones, resulting in a very significant transaction total. When they calculated the exact amount due, Harry piled the cash bills onto the desk along with the remaining loose coins. Wanting to follow his *Rebbe’s* teaching about cherishing every single coin, Yankel made sure to include the loose change in the payment.

As Harry pushed the stack of bills and coins forward across the desk to pay Yankel, one of the coins suddenly rolled off the edge and dropped straight underneath the heavy desk. Faced with an awkward situation, Yankel hesitated to crawl under a client’s desk. Remembering the *Rebbe’s* lesson about never ignoring a single penny, however, Yankel politely asked Harry if he could search beneath the desk. Harry readily agreed, and Yankel crawled down into the dusty space underneath. While reaching around in the dark floor dust, Yankel felt the fallen coin, but his fingers also brushed against another unusual object right next to it. Curious, he scooped up both items and crawled back out from beneath the desk. Opening his hand, Yankel revealed the fallen coin alongside a large, magnificent, and highly valuable diamond. He immediately looked at Harry and suggested that he must have accidentally lost the precious stone under his desk. However, Harry firmly insisted that the diamond could not possibly be his, stating that he kept meticulous track of every single item in his inventory. Even though Harry urged him to keep it as a gift, Yankel refused, explaining that he could not accept something that rightfully belonged to someone else. Unable to resolve whose stone it was, they placed the diamond inside Harry’s safe to wait for its rightful owner.

A while later, Yankel was back in his cubicle on 47th Street, listening to the usual background chatter of fellow diamond dealers discussing their clients and deals. Suddenly, he overheard two colleagues talking about another dealer named Yossel who was tragically going out of business. Intrigued and concerned, Yankel leaned over to ask why Yossel was failing. His colleagues explained that Yossel had suffered a devastating loss when he misplaced an extremely valuable stone and could never recover financially from the blow. Realizing the connection, Yankel immediately called across the room to ask if Yossel happened to be a patron of Harry the Armenian *Goy* in Detroit. When his colleagues confirmed that Yossel indeed did business with Harry, Yankel’s heart skipped a beat. He urged them to have Yossel call Harry immediately to inquire about a lost stone. Sure enough, Yossel made the call, and it was discovered that the magnificent diamond Yankel had found beneath the desk belonged entirely to Yossel. Harry joyfully returned the stone to Yossel, allowing him to recover his losses and save his business. Through this remarkable event, Yankel saw firsthand the profound truth in the *Rebbe’s* teaching: that every single penny is sent from Heaven with a purpose, and no act of honesty or care for *Hashem’s* blessings ever goes to waste.

וַאֲתָהּ יִשְׂרָאֵל וכו' זרע אברהם אהב ... (ישעי' כ"א-ח) **DEEP, PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH**

Yeshaya HaNavi points out that not only did *Avraham Avinu* strictly adhere to the word of *Hashem* because it was the right thing to do, but also “*He loved Him dearly.*” *Chazal (Sotah 31a)* make an interesting remark. Of course, *Avraham’s* many actions bespoke his deference for *Hashem*, but from where is it derived that *Avraham* acted out of a sense of love for *Hashem* and not out of fear of retribution?

R’ Nachman of Breslov זט”ל (Likutei Moharan) explains that *Avraham Avinu’s* main character trait was his love for *Hashem* - as *Yeshaya HaNavi* exclaimed, “*Avraham who loved Me (Hashem).*” While love can sometimes be rooted in infatuation, true love transcends everything - including time itself. *Chazal* say (*Sanhedrin 74a*) that a person

is required to sacrifice his life for the sake of Heaven in order not to commit idolatry. Thus, by allowing himself to be thrown into the burning fire for his beliefs, *Avraham Avinu* set the precedent for all future generations, and demonstrated his deep love for the Almighty. As a result, *Hashem* began to call him by the special title of “אורחב” - “*my beloved,*” which demonstrated the reciprocal love that *Hashem* had for him.

Every generation is faced with its own spiritual perils and it is easy to simply throw in the towel. However, as the children of *Avraham Avinu*, it is our duty to step up and continue what *Avraham* started. As a part of our sacred inheritance, it is imperative to demonstrate the love we have for *Hashem* and perform His *mitzvos* in the best way possible.

ואעשר לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך ויהי ברכה ... (יב-ב)

On this *posuk*, **Rashi** says “ת”ל והיה ברכה, בך חותמין, ולא בהם” where we mention all three *Avos*, not just *Avraham Avinu*. In its closing one would’ve expected the same, but *Chazal* say that we only mention *Avraham*.

R’ Shimon Shkop זט”ל speaking in pre WWII Europe, where the assimilation was ר”ל rampant, said the following *pshtat, al pi drush*. *Avraham* was a “self-made” Jewish man. He recognized *Hashem* of his own accord, as opposed to *Yitzchok* and *Yaakov* who had *Avraham’s* footsteps to follow. Logic would dictate that each following generation would be a strengthening link in our chain, but, alas, that was disproven by history, as waves of strong antithetical influences have infiltrated our circles. One would then fear that all is lost, but *Hashem*, ברוב חסדיו, promises *Avraham* “בך חותמין”. Just as you discovered Me through your own spiritual autonomy, so too, forever will your children always follow the path of return. We have all *B”H*, many a time, witnessed the rekindling of the sparks of *neshamos* making that comeback and returning to their roots.

He then adds another measure of *chizuk* by expounding on a *posuk* in *Devarim* which says; וְטַפְכֶּם אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם לְבִי יֵהִיהּ” they will return, and ultimately provide you with that much beseeched *nachas*.

Accordingly, this closing of “מן אברהם”, recited by us thrice daily, contains a promise given to *Avraham Avinu*, for his progeny, that with *Hashem’s* help there will soon be forthcoming a future shining day when each of us will declare with conviction, “שמע ישראל ה’ אלקינו ה’ אחד”.

משל למה הדבר דומה

ויאמר ה’ אל אברהם לך לך ... (יב-א)

משל: Early one morning in *Yerushalayim*, **R’ Yosef Chaim Sonnenfeld זט”ל** took a quiet, peaceful stroll. Suddenly, the tranquil stillness shattered when an angry teenager emerged from an alleyway and hurled a decayed, rotting orange directly at the revered sage. While the *Rav’s* loyal *gabbai* froze, appalled by the brazen cruelty and unprovoked humiliation, his anger instantly dissolved into sheer bewilderment when he turned to look at R’ Yosef Chaim’s calm reaction.

The *Rav’s* face was glowing with radiant joy, while his lips were whispering fervent words of gratitude to the Heavens. “*Rebbe,*” the *gabbai* asked in confusion, “what could there possibly be to be thankful for in a moment of such disgrace?” R’ Yosef Chaim turned his graceful eyes to his attendant.

וישמע אברהם כי נשבה אחיו וירק את חניכיו ילדיו בתיו שמנה עשר ושלש מאות וירדה עד לו ... (ד-ד)

The *Gemara (Nedarim 32a)* states: R’ Avahu said in the name of R’ Elazar, “*Why was our father Avraham punished that his children were enslaved in Egypt for 210 years? Because he conscripted Torah scholars to aid him in the war against the four kings,*” as it says: “וירק את חניכיו” - he mobilized the men he was *mechanech* in the ways of *Hashem* and His *Torah (Ran ibid)*, to fight the war. We similarly find in the *Gemara (Sotah 10a)* that Asa, King of *Yehudah*, was punished for utilizing *Torah* scholars to help execute government projects.

My *rebbe*, **R’ Ruven Schmeltzer shlita**, in his *sefer*, **The Soul of Emunah**, quotes his great uncle, **R’ Yosef Rosenblum זט”ל**, who related a scene he witnessed as a *bachur* learning under **R’ Aharon Kotler זט”ל** in Lakewood, New Jersey. The legendary *askan*, **Mr. Irving Bunim זט”ל** would galvanize support for the *yeshivah* by bringing potential supporters to visit the *yeshivah* and meet Rav Aharon. One Sunday afternoon, Rav Yosef was learning in the quiet *beis medrash* when Mr. Bunim entered together with a group of laymen, who made their way to Rav Aharon. As they greeted the *Rosh Yeshivah*, one of the guests placed his arm on Rav Aharon’s shoulder (or back), as one would greet a friend.

Enraged by the lack of *Kavod HaTorah*, Mr. Bunim grabbed the arm of his guest and twisted it around until the startled man found himself on the floor. Mr. Bunim sharply reprimanded him, “אל תגע במשיחי” - *Do not lay a hand on My anointed one!*”

All this should impress upon us the severity of the *shmad* going on in *Eretz Yisroel*, where the secular government has imposed its draft upon the *Torah* world, its agents laying more than just a hand on the anointed ones of *Hashem*, the *Bnei Torah* who hold up the world with their learning. Undergrads in university studying the history of King Charles II can get student exemptions, but those learning in *yeshivah*? *Chareidim l’dvar Hashem v’Toraso*? Never! May the *Aibishter* soon take us out of what **R’ Elchanan Wasserman זט”ל hy”d** termed the “*Galus of Yidden by Yidden*” - ויאמר לצרותנו די!

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOIFMAN זי"ע

מחשבת הלב

“When a person is faced with *middas hadin*, the best way to nullify it is to actively find the hidden good within it,” the *Rav* explained. “Look at what just happened. Had that boy chosen to throw a heavy stone, my life would be in grave danger. Instead, Heaven arranged for him to throw only a soft, rotten orange. All I suffered was a brief moment of mere shame and a soiled garment. Isn’t having my life spared reason enough to joyously thank *Hashem*?” **נמשל**: *Hashem* promised *Avraham Avinu* a blessing upon leaving his home yet immediately tested him with a devastating famine in the Land of Canaan. Rather than complaining, *Avraham* accepted the hardship with perfect faith. *Avraham* understood that maintaining absolute trust in *Hashem’s* hidden mercy transforms life’s most challenging moments into eternal blessings.

INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

וינפש